

Plasfi fabrica, comercialitza i distribueix sistemes de poliuretà i poliurea, entre d'altres. El seu màxim responsable, Santiago Figueras, ve acompanyat de Ricard Rovirosa, cap comercial de l'empresa alhora que, s'entrevéu, també és el que s'anomena home de confiança del nostre protagonista: **"Treballo amb en Santiago des de fa uns 20 anys, d'ençà que va començar. A l'empresa hi ha gent que hi porta molt de temps, concretament 5 hi som des de l'inici. Nosaltres hem viscut tota l'evolució de l'empresa."** I de seguida en Santiago afegeix: **"M'agrada pensar que quan algú entra a casa s'hi estarà de per vida. Si un és bon treballador i té forces per desenvolupar la seva feina, sempre el tractaràs com es mereix i no buscarà raons per plegar."** Dos noms més lligats a Plasfi són els de Santi i Jordi Figueras Farré, fills del nostre convidat. El primer, director general, té al seu càrrec la planta de poliuretà i el segon s'ocupa de la seva pròpia empresa de serveis dedicada a aïllaments de poliuretà i relacionada amb Plasfi. A tots ells cal sumar els 59 treballadors de la casa repartits en els departaments d'Investigació, Embalatge, Logística, Servei Tècnic, Manteniment i Comercial -de l'àmbit nacional i estranger. A tots plegats en Santiago demana **"que continuïn com ara i que no deixem de fer pinya. Som com una família i joestic encantat amb ells."**

Passem a conèixer els productes de l'empresa: **"Fem sistemes de poliuretà rígid. El poliuretà es fa amb dos components, el polioli i l'isocianat, que en barrejar-se es solidifiquen i queden rígids. El producte resultant és una matèria primera que serveix per a aïllaments tèrmics i s'usa en cambres frigorífiques, habitatges, granges, etc. Inicialment compràvem el producte ja fet i el projectàvem -l'aplicàvem- a les parets d'acord amb el gruix que ens interessava amb unes màquines especials. Passats sis o set anys va entrar a l'empresa un químic i vam començar a fer els sistemes i aplicar-los nosaltres mateixos. El següent pas va arribar cap al 1991, quan vam deixar les aplicacions i ens van centrar a fabricar productes per vendre'ls."**

Quant a la poliurea, el mateix Santiago ens comenta que està formada **"per dos components i substitueix la tela asfàltica, la resina i la fibra de vidre. És un líquid que, un cop projectat, s'asseca en tres o quatre segons i dona lloc a unes làmines que no fan esquerdes ni permeten la filtració de l'aigua."** Per aquest motiu és molt útil per a àtics, abocadors de residus, dipòsits de purins, construccions de canals... **"Hem restaurat el terra d'un pàrquing municipal per a l'Ajuntament de Madrid i recentment han contactat amb nosaltres uns asiàtics per folrar-los uns canals d'aigua potable de molts quilòmetres de llargada."** Aquest empresari es mostra especialment satisfet de la poliurea perquè es va descobrir a casa seva fruit de molts anys de treball. **"Durant uns 15 anys tota la recerca que vam dur a terme va anar a càrrec nostre. En 1998, però, vam rebre una subvenció de R+D (Recerca i Desenvolupament) de la Generalitat perquè vam treure aquest producte desenvolupat per nosaltres que no existia enlloc d'Europa. Ara mateix tenim 7 químics en el Departament**

de R+D." I ens explica altres detalls que han envoltat l'existència de la poliurea: **"Tot i que l'hem desenvolupada nosaltres, l'hem enregistrada sota una patent nord-americana de la casa Texaco, i l'exportem. En vendre aquest producte i les màquines corresponents, també formem el client perquè sàpiga utilitzar-lo i pugui projectar."**

Val a dir que **"a més d'aquests dos productes clau també fabriquem, en menor mesura, imitacions de fustes i embalatges per protegir enviaments. Disposem, a més, de magatzems a Galícia, Madrid, Sevilla i Reus, la qual cosa ens permet garantir que en 24 hores podem subministrar material a casa del client."**

Malgrat ser productes molt útils, el ciutadà segurament els descobreix: **"L'usuari s'hi ha anat acostumant gràcies al preu"**, explica Ricard Rovirosa. **"Quan la calefacció de l'habitatge era barata, la gent no es preocupava massa d'aïllar la casa; en esdevenir una part important del pressupost familiar, el públic s'ha començat a preocupar per l'aïllament. És més, està previst que el 2000 surti una normativa que obligarà a indicar si els habitatges estan aïllats o no. Ara per ara el 60 o 70% de l'aïllament que es fa és de poliuretà."** Abans d'arribar aquí, però, **"hem hagut de començar la labor pedagògica entre els arquitectes."** Val a dir que, pel tipus de producte que comercialitzen, **"tenim moltes solucions per al professional de l'arquitectura"**, solucions que donen a conèixer a espais com la Fira de Barcelona, Construmat, Hispac i d'altres.

En Ricard continua explicant que curiosament la llar ha estat el darrer client del poliuretà i que el primer van ser les granges **"perquè bona part de la inversió del granger se n'anava cap a la calefacció dels pollets i li resultava molt cara. Aïllant la teulada amb poliuretà va adonar-se que les despeses de calefacció es reduïen."** El nivell d'exigència que s'autoimposen a Plasfi és molt alt: **"Per poder-se vendre un producte, cal que sigui bo. Si ets bon venedor però el producte no és de qualitat, te'l compraran una vegada però no dues. Per això la nostra empresa ha passat la ISO 9001 i properament esperem passar la 14.000."** Catalunya gaudeix d'un bon nivell gràcies, també, a l'Administració autonòmica: **"Hi ha moltes inspeccions per part de la Generalitat i això és bo. La política actual de l'Administració és donar suport als qui fem investigació, la qual cosa és positiva. Per sobreure cal gastar-se diners en recerca i desenvolupament."**

Què empeny algú a ser empresari? **"L'afany d'aventura i la vocació. Quan vam començar amb el poliuretà ens vam endinsar en un camp que ningú no coneixia i això és ben bé una aventura. Mai ens havíem imaginat que Plasfi, que va néixer amb una màquina desconeguda i un furgó, arribaria on ha arribat."** I en Santiago i en Ricard s'acomoden de nosaltres amb una anècdota ben significativa dels seus tarannàs: la de la fàbrica que s'havia d'inaugurar un divendres del 1991 i el dimarts anterior es va incendiar. Davant el dubte de si tornar-la a aixecar o no, van optar per aixecar-la de nou.

**“Per sobreviure
cal gastar-se diners
en recerca
i desenvolupament”**

Santiago Figueras - Santa Coloma de Queralt (Conca de Barberà)